

Sygn. akt VI Ga 62/19 Nin. Wyrok został sprostowany postanowieniem z dn.6.05.19r.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym

Przewodniczący SSO Zbigniew Krepski

po rozpoznaniu w dniu 08 kwietnia 2019 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) w B.

przeciwko (...) sp. z o.o. w C.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. akt V GC 798/18

I oddala apelację,

(...) (...)

Sygn. akt VI Ga 62/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. akt V GC 798/18, Sąd Rejonowy w T. po rozpoznaniu na rozprawie sprawy z powództwa (...) w B. przeciwko (...) sp. z o.o. w C. o zapłatę w pkt 1. oddalił powództwo i w pkt 2. zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (k.130).

W uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd ten wskazał, że analiza przedłożonych przez strony dokumentów w postaci szczegółowo określonych zleceń spedycyjnych, listów przewozowych CMR i faktur VAT potwierdza zarzut pozwanej spółki braku biernej legitymacji procesowej w niniejszej sprawie. Nie ona bowiem była bowiem kontrahentem powoda, co wprost wynika w szczególności z treści zlecenia, na które powołuje się sam powód.

Wedle Sądu Rejonowego powód domagał się zapłaty na podstawie szczegółowo opisanego zlecenia z dnia 19 stycznia 2017r. numer (...), na którym jako zleceniodawca, a tym samym kontrahent powoda i adresat roszczenia widnieje (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa, nie zaś pozwana (...) sp. z o.o., a powód nie dysponuje takim zleceniem od pozwanego. W konsekwencji fakt wystawienia w dniu 23 stycznia 2017 r. listu CMR przez pozwanego nie przesądzał o zasadności powództwa.

Wreszcie, powód nie przeprowadził dowodu, że pozwany zobowiązał się do zapłaty wynagrodzenia za przewóz, którego dotyczy zlecenie spedycji numer (...) z dnia 19 stycznia 2017 r.; takiego dowodu nie stanowi też załączona do sprawy przez powoda korespondencja e-mailowa stron, która bądź nie ma związku ze sprawą bądź jest zbyt ogólnikowa.

W rezultacie powództwo podlegało oddaleniu (k.133-134).

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją powód zarzucając mu:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie polegającej na pominięciu treści i oświadczeń wynikających z dowodu będącego listem przewozowym dołączonym do akt sprawy, w konsekwencji czego Sąd I instancji błędnie ustalił, że pozwana nie jest stroną niniejszego postępowania;
2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie polegającej na pominięciu informacji wynikających z korespondencji e-mailowej załączonej do sprawy oraz informacji zawartych w piśmie pełnomocnika powoda opisujących relacje pomiędzy stronami, jak również nie uwzględniając oświadczenia powódki o sprostowaniu danych pozwanej poprzez wskazanie nr KRS;
3. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 248 § 1 k.p.c. i art. 231 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że w sprawie nie doszło do niewłaściwego uznania długu przez pozwaną mające polegać na zaksięgowaniu powołanych w pozwie faktur VAT w sytuacji, gdy pozwana nie przedłożyła żadnych właściwych dokumentów tj. deklaracji VAT wraz z rejestrem zakupów VAT dotyczącym wewnątrzspółnotowego nabycia towarów, co na mocy art. 233 § 2 k.p.c. winno skutkować dla pozwanego negatywnymi skutkami procesowymi tj. domniemaniem faktycznym, że doszło do zaksięgowania powołanych faktur;
4. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 187 § 1 k.p.c. poprzez wadliwe uznanie, że jedyną podstawą faktyczną powództwa było dochodzenie przez powódkę roszczeń wynikających ze zlecenia spedycyjnego co skutkowało pominięciem w rozpoznaniu twierdzeń wynikających z pozostałych dokumentów dołączonych do pozwu w postaci listu przewozowego oraz listu CMR.

II. naruszenie przepisów prawa materialnego:

1. art. 6 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i w konsekwencji błędne uznanie przez Sąd I instancji, że pozwana słusznie i właściwie podniosła zarzut braku legitymacji biernej; wadliwe jest również twierdzenie i wskazanie przez Sąd, że pozwana nie była kontrahentem powódki jak również twierdzenie Sądu, że list CMR podpisany przez pozwaną jako przyjmującą towar i kontraktującą się z powódką nie przesądza o zasadności powództwa;
2. art. 4 w zw. z art. 9 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego (CMR) i Protokołu podpisania, sporządzone w G. dnia 19 maja 1956 r. (dalej Konwencja CMR) poprzez nieprawidłowe uznanie, że fakt wystawienia listu CMR nie przesądza o zasadności powództwa jak również przyjęcie wbrew literalnemu brzmieniu przepisu, że w przedmiotowej sprawie listy przewozowe nie mogły stanowić dowodu zawarcia umów oraz warunków umów przez powoda mimo, że wszelkie inne dowody wskazują na to, że stronami umowy przewozu w zakresie objętym pozwem był jedynie powód i pozwany.

Ponadto powód wniósł o przesłuchanie świadka D. K., którego dotychczas nie udało się przesłuchać na etapie rozpoznawania sprawy przez Sąd I instancji, bowiem powódka nie dysponuje innym adresem świadka niż adres spółki.

Wskazując na powyższe powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie
2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.
3. zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania przed Sądem I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego i kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa

W uzasadnieniu apelacji pozwana szerzej omówiła podniesione w jej petitum zarzuty (k.137-140).

Pozwany nie udzielił odpowiedzi na apelację powoda.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Na wstępie należy podkreślić, iż sprawa niniejsza toczyła się w postępowaniu uproszczonym, a zatem w myśl art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na wymienionym w pkt.1 zarzucie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie i wymienionym w pkt 2 zarzucie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W ocenie Sądu apelacja powoda wprawdzie zarzuca zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania, jednakże nie miało ono wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. Wbrew bowiem apelującemu Sąd meriti nie naruszył przepisów postępowania poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów określonej w art. 233 k.p.c.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji przyjmując je za własne, a zarzuty naruszenia prawa procesowego zawarte w petitum apelacji uznaje za nieuzasadnione. Sąd Rejonowy wyjaśnił bowiem wszystkie istotne okoliczności sprawy w stopniu umożliwiającym jej stanowcze rozstrzygnięcie przeprowadzając w tym celu postępowanie dowodowe z dokumentów i nie dopuszczając się przy ocenie tych dowodów naruszenia zasady swobodnej ich oceny wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie pominął żadnych dokumentów przedłożonych przez strony, w tym nie pominął ani listów przewozowych, w tym listów CMR, ani korespondencji e-mailowej, w tym prośby pracownika (...) spółka ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa o zmianę danych firmy na fakturze na firmę pozwanej spółki. Co więcej, wbrew zarzutom apelacji, Sąd ten prawidłowo ocenił treść tych dokumentów uznając w konsekwencji, że pozwana spółka nie jest biernie legitymowana w niniejszej sprawie. Nie ma też racji apelujący twierdząc, że doszło do niewłaściwego uznania długu przez pozwaną mającego polegać na zaksięgowaniu powołanych w pozwie faktur VAT w sytuacji, gdy pozwana nie przedłożyła żadnych właściwych dokumentów tj. deklaracji VAT wraz z rejestrem zakupów VAT dotyczącym wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów. To powód winien był wykazać, że pozwana zaksięgowała sporne faktury VAT stosownie do reguł rozkładu ciężaru dowodu po myśli art. 6 k.c., a nie pozwana.

Odnosząc się do wniosku dowodowego z zeznań świadka D. K., należy zauważyć, iż po oddaleniu przez Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 22 listopada 2018 r. powyższego wniosku dowodowego pełnomocnik procesowy powoda będący adwokatem nie stawiając się powyższe posiedzenie, mimo prawidłowego powiadomienia, nie zgłosił do protokołu stosownego zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem strony mogą w toku posiedzenia, a jeżeli nie były obecne, na najbliższym posiedzeniu zwrócić uwagę sądu na uchybienia przepisom postępowania, wnosząc o wpisanie zastrzeżenia do protokołu, przy czym stronie, która zastrzeżenia nie zgłosiła, nie przysługuje prawo powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy (zob. wyrok SN z dnia 24 września 2009 r., IV CSK 185/09, M. Prawn. 2009/20/1082). In concreto apelujący nawet nie twierdzi w apelacji, że nie zgłosił tych zastrzeżeń do protokołu. Zresztą zastrzeżeń tych nie mógł zgłosić, gdyż nie stawił się na termin rozprawy w dniu 22 listopada 2018 r. pomimo prawidłowego powiadomienia, a w apelacji nie uprawdopodobnił, iż nie zgłosił tych zastrzeżeń bez swojej winy. Z kolei w ocenie Sądu Okręgowego w sprawie nie zachodziła potrzeba dopuszczenia takich dowodów z urzędu na podstawie art. 232 zd. 2 k.p.c.

Odnosząc się z kolei do ponowionego w petitum apelacji powyższego wniosku dowodowego z zeznań świadka D. K. w ocenie Sądu Okręgowego podlegał on oddaleniu, gdyż w postępowaniu uproszczonym stosownie do art. 505¹¹ § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji nie przeprowadza postępowania dowodowego z wyjątkiem dowodu z dokumentu.

W ocenie Sądu Okręgowego, w kontekście prawidłowo poczynionych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych, nie zasługują też na uwzględnienie zarzuty apelacji naruszenia przepisów prawa materialnego.

Gdy chodzi o zarzut naruszenia art. 6 k.c. należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, że skoro powód domagał się w niniejszej sprawie zapłaty w związku z realizacją zlecenia z dnia 19 stycznia 2017 r. numer (...), na

którym jako zleceniodawca widnieje (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w C., a nie pozwana spółka (...) sp. z o.o. w C., to bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostaje fakt, że pozwana spółka podpisała list przewozowy CMR z dnia 23 stycznia 2017 r. Powód bowiem ani do pozwu, ani do apelacji nie załączył zlecenia od pozwanej spółki.

Trafnie też Sąd Rejonowy uznał, że fakt wystawienia listu przewozowego CMR nie przesądza o zasadności powództwa co skutkuje bezzasadnością zarzutu naruszenia art. 4 w zw. z art. 9 Konwencji CMR. Wprawdzie po myśli art. 4 zd. 1 Konwencji CMR list przewozowy jest dowodem zawarcia umowy przewozu; jednakże tylko w sytuacji, gdy nie istnieje dowód przeciwny (art. 9 ust. 1 konwencji CMR). W realiach niniejszej sprawy, jak trafnie ustalił to Sąd Rejonowy, takim przeciwdowodem jest zlecenie spedycyjne z dnia 19 stycznia 2017 r. o numerze (...), gdzie jako zleceniodawca, a tym samym jako kontrahent powoda i adresat jego roszczeń widnieje nie pozwana spółka, ale (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w C..

Reasumując, z tych wszystkich względów w ocenie Sądu Okręgowego nie ma żadnych podstaw do kwestionowania prawidłowego stanowiska Sądu pierwszej instancji, a apelacja powoda jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono omyłkowo, gdyż pozwany nie złożył odpowiedzi na apelację.

Na zasądzone na skutek oczywistej omyłki od powoda na rzecz pozwanej koszty postępowania apelacyjnego składało się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego będącego radcą prawnym w minimalnej wysokości 900,00 zł przewidzianej w taryfie radcowskiej (art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c.).

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)